

Lyrisk

En Lyrisk stafett

I denne lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydd noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i lyrikkspalten. Velkommen og lykke til!

Tone Skjerven – lagleder

Jeg er blitt utfordret av min «gamle lofotkollega» Svein Lie. Mange stormer erfarte vi sammen på hhv. Ramberg og Reine på 80-tallet. Mange lyse netter med sykebesøk på de samme veier og de samme stier kan være en bakgrunn for at jeg har valgt diktet jeg har gjort. Våre stier har delt seg, jeg trækker fortsatt stier i Lofoten, mens han trækker sine (veier) i Sandefjord.

«Du ska itte trø i graset» er et av de diktene som har satt seg sterkest i minnet mitt helt fra mine gymnasdager i Fredrikstad på 70-tallet. Dette diktet har på mange måter fulgt meg gjennom hele mitt liv og virke som distriktslege, landsbylege, kommunelege, byråkratlege og samfunnsengasjert lege og ikke minst som naturinteressert og naturengasjert person.

Som gryende bevisst voksen og med studietid fra 70-tallet, kom diktet til å stå som en ledesnor i den samfunnspolitiske debatten om naturvern på 70-tallet. Fra mitt første spede engasjement i kampen for Øra-reservatet i Fredrikstad rundt 1970, via alle slagene som stod opp gjennom 70- og 80-tallet, dessverre med mange nederlag, kommer disse strofene stadig tilbake i mitt sinn. Sist i striden om Lofotens fastlandsforbindelse der politikerne på Stortinget har vedtatt et meningsløst veiprosjekt som er samfunnsøkonomisk ulønnsomt, med dyrere transportkostnader for de fleste som resultat. Prosjektet skal til og med forseres med bulldosere gjennom ett av de siste urørte villmarksområder som finnes, selv når bedre og mer lønnsomme alternativ foreligger. Med Stortingsvalget friskt i minnet var alle ideer rundt Skjæråsens dikt oppsiktsvekkende fraværende. Norske politikere og det norske folk oppfører seg omtrent som om vi skulle være den siste generasjon i dette land. Det er langt fra Skjæråsens dikt til praktisk politikk her på berget. Kortsiktige tanker og populisme vinner over langsiktige visjoner.

Mitt arbeid som lege er til tider meget slitsomt. Det er dager da opplevelsene er sterke og utfordringene store. Mitt asyl

og min rekreasjon er de mulighetene som naturen gir meg, og særlig den urørte naturen. Hver blomst, hver vekst og hvert vesen har en naturlig skjønnhet i seg vel verdt å stoppe opp for. Slik er det med mange av de menneskene jeg møter i hverdagen. Hvert menneske er unikt, hvert menneske har en historie å fortelle. Det daglige arbeidet gir ikke alltid muligheter til å reflektere over dette. Tanker og ærefrykt for dette, for naturen, for mennesket forteller Skjæråsen oss at det er verdt å stoppe opp for.

Når jeg trekker oppetter lia, oppetter fjellet, kjenner luktene, ser utover et mer og mer rasert naturlandskap, selv i Lofoten, tenker jeg ofte på de strofene som så varsomt kommer frem i diktet:

«Du ska itte trø i graset,

Spede spira lyt få stå

Mållaust liv har og e mening

Du lyt sjå og tenkje på.»

Tenkt om politikere, samfunnsplanleggere, leger og flere kunne tenkt seg om før de fattet sine vedtak, tenkt langsiktig istedenfor kortsiktig. Fremtiden ville da kunne gi oss mange av de små gledene, erfare at det mållause livet også vil ha en mening og at også de svakeste vil kunne ha en mulighet.

Med disse tankene utfordrer jeg kollega Karin Breckan ved Alstad legesenter i Bodø. Hun er en kollega jeg setter høyt, med mange veltenkte tanker om liv, arbeid, medisinen og tilværelsen rundt oss.

Hilsen Morten Bain